

Mikko Reijonen
Kirjoittaja työskentelee Porvoon työvoiman palvelukeskuksen päällikkönä asiakkaanaan useita O-K Virtasia.

Rikos on anteeksiannettu O-K Virtanen!

”Meille on murtauduttu ja kaikki on viety”, kuuluivat puhelimesta vaimon itkuiset sanat. Puolen tunnin päästä olin kotona, lähestulkoon samalla ovenavauksella poliisin kanssa. Tapahtumien kulku alkoi selkiintyä.

Vaimoni oli ihmetelty ulko-oven edessä puoliksi syötyä banaania, ja vienyntä sen takapihalle roskalaatikkoon. Takapihalta näki suoraan keittiöömme, jonka ikkuna repsotti auki kaihdin vääntyneenä, niin kuin siitä olisi menty väkisin sisälle. Joka paikka oli pengottu etsittäessä arvoesineitä ja myytäväksi kelpavaa tavaraa. Korujen ja ulkomaalaisten matkamustokolikoiden lisäksi vorolle kelpasivat kiikarit ja pihalle jäänyt banaani. Lisäksi kymmenen pullon viinivarastoni oli matkannut vaatekomerostamme anastetussa urheilukassissa parempiin suihin.

Seuraavana aamuna tuli poliisilta soitto, että heillä on kiinniotettuna poliisin vanha tuttu Otto-Kalervo Virtanen ja hänellä rasiallinen matkamustokolikoita ja puoli pulloa punaviiniä. Tuntuu täsmävän epäiltyyn rikoksenteijään. Siitä alkoi lähempi tutustumiseni Otto-Kalervoon käräjien ja hovioikeuden istuntojen merkeissä. Selvisi, että Otto-Kalervolla on yli 30-vuotinen yhteistyö alkoholituotteiden kanssa, ja niiden ja muiden elämän tarveaineiden hankkimisesta seurannut vankilatuomiolista oli lähestulkoon yhtä pitkä. Hän oli viikkoa ennen asuntonamme murtautumistaan vapautunut vankilasta ja näihin vapauden päiviin osuivat vierailut viidessä asunnossa. Näitä juttuja sitten puitiin eri oikeusasteissa vuoden ajan.

O-K on alansa ammattilainen hyvin monessakin mielessä. Murtojäljet olivat hyvin siistit, ainoastaan ruuvitaltalla tehdyt, eikä mitään ollut rikottu tahallaan. Erityistä sinnikkyyttä kuvaa myös urheilukassissa ratikkapysäkillä raahatut 10 viinipulloa. O-K kertoi, että muistinsa mukaan hän ajoi ratikalla eduskuntatalon liepeille puistoon, josta löytyi helposti kavereiden seuraa. Pojat olivat siinä todistelleet, että nämä taitavat olla jotain hienompia juomia, mutta meneväthän nuo silti. Korkkeja oli vain hankala avata ja juoman täyteläisyyden, notkeuden ja hennon tervaisuuden arvioinnin kanssa taisi olla vähän niin ja näin.

O-K sai tuomionsa, meille tuli hieman korvausta vakuutusyhtiöltä. Perintökoruja tai viinejä korvaus ei takaisin tuonut, ja pitkäksi aikaa jäi vain viha O-K:ta kohtaan. Nyt, vuosien päästä O-K lienee tuomionsa kärsinyt ja vihanikin on muuttunut lähinnä muistelemisen arvoiseksi tarinaksi.

Joskus olen miettinyt tarinan päähenkilöä, viinipullojani ja kavereita pikkuparlamentin puistossa. Siinä on ollut puistoparlamentin miehillä Otto-Kalervon saaliissa ihmettelemistä. ”Kaikki meni, mutta hyvää oli”, sanoivat Otto ja pojat.